

Cesta

8-9
2012

KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 12 Kč

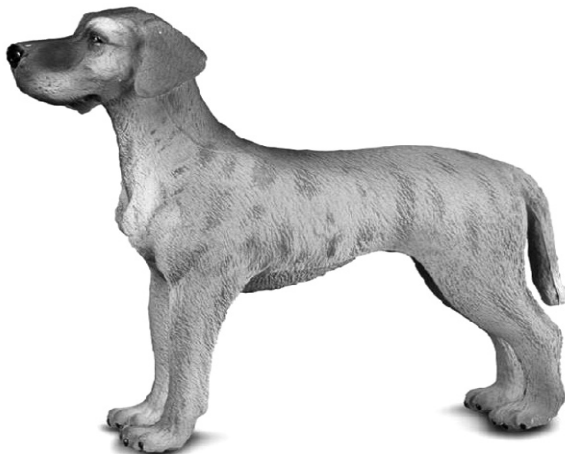
Modlitby	3
Proč se říká, že... ..	4
Rok pod nebem	5
Moucha a kaňka	6
Tam i pozpátku totěž	6
Řemeslník a číslice	7
Zahrajte si	7
Ta naše květena - česká? 17	8
Jak jsem vydával časopisy	10
Výherci „Soutěže o deset knih“	11
Penál Story	12
Soutěž o tři knihy	14
Písnička - Laudato sii	15
Vaše obrázky	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Úřad Ústřední rady CČSH, Praha.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., F. V. Veselého 2635/15,
 Praha 9 - Horní Počernice, tel.: 234 092 811
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, prostřednictvím redakce.
 Ilustrace: M. Nováková, archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Pane Bože,
děkuji za tu nádhernou dogu, kterou jsem dostal.
I když se mi to jen zdálo, stejně jsem rád.
Je to tak fajn, co všechno můžeme prožívat ve spaní,
když nám posíláš sny.
Amen.

Tolik se mi chce ještě spát, ale budík už zvonil
a kdo ví, co bude zase ve škole!
Prosím tě, dej mi odvalu pro všechno, co mě čeká,
a dej, ať prožiji hezký a radostný den.
Amen.

Maminka dnes říkala o jednom strýčkovi,
že je to její strážný anděl.
Děkujeme ti za něho i za to,
že nám posíláš strážné anděly i v lidské podobě.
Amen.

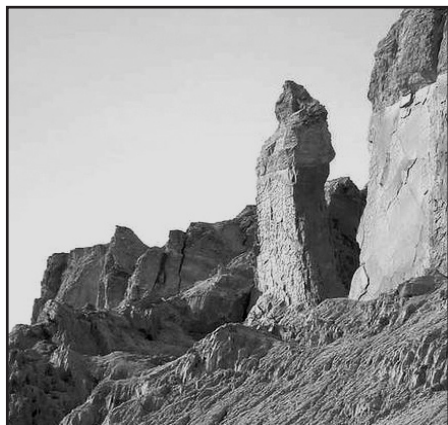
**Z dětských modliteb,
sesbíraných Irenou Kuželovou,
kazatelkou Jednoty bratrské**

7. To je Sodoma a Gomora; stojí jako Lotova žena

Příběh měst Sodomy a Gomory, ke kterému se vztahují hned dvě rčení, najdeme v 18. a 19. kapitole První knihy Mojžíšovy a je velice dramatický. Lid těchto měst byl velmi hříšný. Bůh už to nemohl déle snášet a vyslal dva posly, aby zjistili, jak to tam vypadá, a případně vykonali nad obyvateli Sodomy a Gomory trest. Oba poslové spolu s Hospodinem se ještě předtím setkali s Abrahamem, který když zjistil, co se chystá, snažil se s Hospodinem usmlouvat záchranu pro spravedlivé a poctivé obyvatele. Nakonec Hospodin slíbil, že pokud se v Sodomě najde alespoň deset spravedlivých lidí, ušetří kvůli nim celé město. Ukázalo se však, že jedinými slušnými lidmi z celé Sodomy jsou Abrahamův synovec Lot a jeho rodina. Právě k němu se na jeho naléhání poslové uchýlili. Brzy poznali, že město je skutečně zkažené, protože sodomští muži obklíčili Lotův dům a chtěli jim ublížit. Když to viděli, vybídli Lota, ať rychle vezme svou rodinu a město opustí, protože se blíží jeho zkáza. Na Sodomu a Gomoru se skutečně vzápětí začal valit déšť ohně a síry a obě města byla zcela zničena.

Podle názvu města Sodomy se ve středověku začalo označovat pro tehdejší dobu nepřijatelné sexuální chování jako sodomie a dlouho za něj hrozil i trest smrti. Když se dnes o chování určitých lidí prohlásí, že jsou jako v Sodomě a Gomoře, myslí se tím, že se chovají neřestně, nemorálně, zpustle.

A jak to dopadlo s Lotovou ženou? Když z města utíkali, Boží poslové Lota a jeho rodinu nabádali, aby pospíchali a neohlíželi se. Lotova žena se však ohlédla a proměnila se v solný sloup. Od té doby se říká, že někdo stojí jako solný sloup, případně jako Lotova žena, v případech, kdy jej něco naprosto ohromí a není schopen okamžitě reagovat.

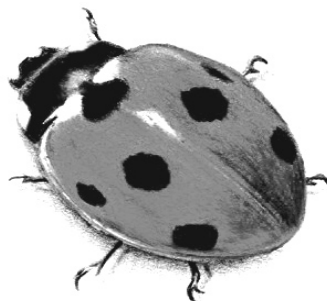
Jana Krajčířiková

Slunečko

Berunko má, polez blíž!
Polez, odpověz mi: Víš,
kolik zrněk máčku
sedí na tvém fráčku?

Pověděla bych ti ráda,
ale nevidím si záda.
Kolik je jich tam,
spočítej si sám!

Ještěrka

Tmavé chvojí studené je,
a to slunko tolik hřeje!
Polez, ještěřičko,
polez na sluníčko!

Ba ne, budu pod tím chvojím.
Ty jsi velký, já se bojím.
Protože tu slídíš,
tak mě nevidíš.

Pavouček

Je to babí léto z polí,
co tu letí po údolí,
nebo závoj bílý
pohádkové víly?

Pavouček tam vzduchem pluje!
Pavučí ho přestěhuje,
až ho vítr složí
na větvíčku hloží.

V jedné třídě na stropě
seděla moucha tiše,
pěkně z výše koukala,
jak Jirka zrovna píše.

A když chtěla, zvědavá,
usednout na čítanku,
ulekla se moc a moc.
Jirka udělal kačku.

Zdeněk Svoboda

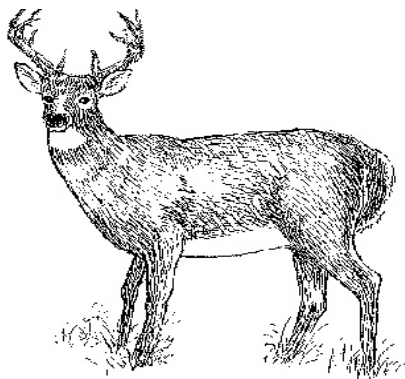
Tam i pozpátku totéž

Všimli jste si někdy, že některá slova, když je čteme jako obvykle a pak pozpátku, znějí stejně? Třeba „krk, děd, mám“. Nebo „kajak, lapal, nesen, pochop“. Jedno takové slovo má dokonce devět písmen: „nepochopen“.

Existují i celé věty, které jsou shodné, ať je čteme od začátku nebo od konce. Tady je ukázka: „Jelenovi pivo nelej“ nebo „Kobylna má malý bok“.

Zkuste najít ještě další podobná slova nebo věty.

Z. S.

Jeden řemeslník měl za úkol jít do hotelu a připevnit na dveře jednoho sta pokojů číslice od 1 do 100. Měl v plánu sestavit je z jednotlivých číslic, například 25 z dvojky a pětky. Doma v dílně si je připravil, ale v hotelu zjistil, že si zapomněl vzít všechny devítky. Musel se pro ně vrátit. Kolik devítek mu chybělo?

Správnou odpověď najdete na str. 9.

Z. S.

Zahrajte si

„Ruce vzhůru“

Hráči sedí v kruhu kolem stolu a podávají si kvůli utajení ve výši kolen korunu. Někteří ovšem jen předstírají pohyb rukou, aby spletli toho, kdo sedí stranou a pozoruje je. Když pozorovatel zvolá: „Ruce vzhůru!“, všichni hráči zvednou sevřené ruce a pak je položí na stůl dlaněmi dolů. Kdo má právě v ruce korunu, snaží se to udělat nenápadně, aby koruna pod dlaní necinkla. Pozorovatel má uhádnout, kdo z hráčů minci má.

Když se mu to podaří, může si sednout mezi ostatní ke stolu a přistižený hráč se stane pozorovatelem. Když se zmýlí, hra pokračuje a on musí hádat dál.

Z. S.

Odhad délky

Hráči mají připraveny papíry a tužky. Jejich úkolem je označit na papíře dvěma čárkami určitou vzdálenost (např. 8, 16 a 27 cm). Pak se hráčům vzdálenost změří a zvítězí ten, kdo ji nejlépe odhadl.

J. Foglar

17. Mydlice

Mydlice spadají do čeledi hvozdíkovitých, kam se řadí i hvozdík, koukol nebo ptačinec. Jejich rod (*Saponaria*) zahrnuje asi 30 druhů, které rostou v Eurasii. České i latinské rodové jméno je odvozeno od slova mýdlo (latinsky *sapo* znamená mýdlo), ježto kořen mydlice rozemnutý pod vodou pění a dá se také jako mýdlo použít, což věděli už v renesanci. Pracovníci muzeí stále toto slabší mýdlo používají, když potřebují vyčistit nějaký obzvláště křehký předmět. Dále se saponin získaný z mydlice užívá v zubních pastách nebo v pivu, aby mělo pořádnou pěnu. Mydlice se často pěstují v zahradách, protože jsou nenáročné, mají pěkné květy a krásně voní.

Mydlice lékářská (*Saponaria officinalis*, na obrázku) je vytrvalá, často dlouze výběžkatá, 25 až 80 cm vysoká bylina. Lodyha přímá nebo jen krátce vystoupavá, často červeně až fialově naběhlá. Listy obvykle zřetelně trojžilné, vstříčné, přisedlé. Květenství mnohokvěté, květy bílé až narůžovělé, pětičetné, v ústí se dvěma zoubky; můžete si přivonět od června do října. Také včelám se mydlice líbí, řadí se k medonosným rostlinám. Najdete ji na březích, v příkopech, podél cest, na rumištích, mezích; líbí se jí na půdách kyprých, vlhčích, dusíkatých, potřebuje slunné stanoviště. U nás ji můžete spatřit dost hojně od nížin po podhorské oblasti (max. asi 680 m n.m.). Celkově roste v Evropě na severu až po Skandinávii, na východě přes Sibiř až na Dálný Východ, druhotně pak v mírném i subtropickém pásmu Severní i Jižní Ameriky. Má samozřejmě užití v léčitelství: sbírá se kořen (včetně oddenků a výběžků) z trochu starších rostlin, jež se vykopávají nejlépe v období září až listopadu, případně brzy na jaře. Někdy se sbírá i nať, a to na počátku květu. Po omytí studenou vodou se kořeny suší na dobře větraném místě a na slunci. Droga obsahuje velké množství saponinů, dále cukry, pryskyřice, sliz, kaučuk nebo minerální kyseliny. Vzhledem k tomu, že saponiny ředí hleny v zanícených průduškách a zároveň působí proti plísním i bakteriím, využívá se mydlice zejména při zánětu průdušek, kdy usnadňuje odkašlávání. Ve formě obkladů se používá na zanícené rány nebo se z ní připravují antirevmatické obklady. Odvaru lze použít i při kožních potížích, při ucpaných lymfatických cévách, při žloutence, dně, revmatismu či astmatu, pozitivně působí i při nemocech jater, sleziny a střev,

při zahlenění hrtanu nebo při chronických kožních problémech. Mydlici lze využít i k regeneraci vlasů či k vyčištění pleti.

Mydlíce bazalkovitá (*Saponaria ocymoides*) je dvouletá až vytrvalá bylina, 10–30 cm vysoká. Lodyhy má poléhavé až vystoupavé, větvené, krátce chlupaté, listy obvejčité. Květenství vidličnaté, květy jsou krásně růžové a mydlíce se jimi pyšní od května do září. Jde o rostlinu dost rozšířenou i v zahradách, pěstuje se jako nenáročná skalnička. Jsou vyhledávány především vyšlechtěné formy tohoto druhu, které spolehlivě kvetou. Původně pochází z hor Španělska a střední Francie, dále se vyskytuje na Korsice, Sardinii, také obývá Západní Alpy a jižní polovinu Východních Alp. U nás občas zpláňuje ze zahrad. Ve Slovinsku patří k ohroženým druhům. Roste na skalách a sutích, především na vápenci, ale nevyhýbá se ani křemičitému podkladu, v pásmu od podhůří až do do výšky 2 300 m n. m.

Petra Štěpánová

Správná odpověď ze str. 7: Řemeslník bude potřebovat celkem 20 devítek (9, 19, 29, 39, 49, 59, 69, 79, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99).

Už od dětství byla ve mně jakási touha vydávat časopis. Jenže k tomu člověk potřebuje spoustu peněz, aby zaplatil redakční místnost, redaktory, tiskárnu a kdo ví, co ještě. Jako desetiletému mně těch pár korun, které jsem dostával od rodičů, stačilo jen na lízátko, čokoládu nebo knížku. A tak jsem po dlouhém přemýšlení přišel na ohromný nápad, že časopis budu vydávat sám v jednom výtisku.

Jeho obsah vymyslím, napíši na papír, který najdu v tatínkově psacím stole, nakreslím i obrázky, stránky sešiji a časopis budu prostě půjčovat za dvacet haléřů. Hned jsem se dal do práce a zakrátko bylo první číslo časopisu, který jsem nazval OZVĚNY, hotovo. Zájem o něj byl však jenom v rodině, takže jsem moc nevydělal a další číslo jsem do světa už neposlal.

Uběhlo několik roků a to jsem už chodil do gymnázia v Uherském Brodě. Tam se touha po vydávání zase ozvala. Bylo mně třináct let. Spolu s jedním spolužákem jsme vyslali do světa dvě čísla časopisu ZDAR. Obě jsem vlastnoručně napsal a doprovodil obrázky. ZDAR jsme půjčovali za 50 haléřů.

V patnácti letech jsem se stal členem klubu Zálesáci, ve kterém byli i dva nadaní kamarádi. Jeden uměl psát povídky a oba byli výborní kreslíři. Časopis, který jsme vydávali a půjčovali za 50 haléřů, se nazýval ZÁLESÁK. Psal jsem jej na tatínkově psacím stroji. Tehdy jsme si vůbec neuvědomovali, že vydávání takového časopisu v době války, kdy jsme byli obsazeni Němci, by mohlo být trestné. ZÁLESÁK po několika číslech skončil. Když mi bylo sedmnáct let, musel jsem totiž s ostatními spolužáky vyměnit školu za pracovní tábor a odklízet v jedné továrně u Brna trosky po náletu. Válka za osm měsíců skončila, my jsme se vrátili domů a pokračovali ve studiu na gymnáziu. Tehdy jsem ve škole podnítil vydávání časopisu POCHODEŇ. Ten byl už tištěný a prodával se. Vyšlo jen jedno číslo. Naše rodina se přestěhovala do Brna a nikdo s POCHODNÍ nepokračoval.

Uplynula řada roků, vystudoval jsem Husovu fakultu a stal jsem se farářem. Jednou jsem si vzpomněl na svou vydavatelskou činnost a vymyslel jsem putovní časopis SVĚTĚLKO. Napsal jsem do něj úvodní slova a přiložil jsem adresy spřátelených rodin, o kterých jsem věděl, že mají děti v základní škole. Poprosil jsem, aby děti do časopisu napsaly báseň nebo nějaké vyprávění, či nakreslily obrázek. Poslední adresát mi měl časopis vrátit. Tak vzniklo několik čísel SVĚTĚLKA, které si každý mohl přečíst zadarmo.

Od té doby jsem už žádný časopis nevydával. Ale dost možná, že se o to pokusí někdo z vás.

Zdeněk Svoboda

Výherci „Soutěže o deset knih“ z mimořádného čísla Cesty k Noci kostelů

Tajenka: Bohoslužby každou neděli.

Protože některé odpovědi přišly ve stejný den, posíláme místo slíbených deseti knih hned dvanáct, a to těmto výhercům, kterým srdečně blahopřejeme:

Jakub Paznocht - Kolín

Kryštof Mareš - Kolín

Kryštof Chábera - Kolín

Roman Příkryl - Hovorany

Kristýna Puková - Hovorany

Lukáš Puk - Hovorany

Dominika Krčová - Hovorany

Jan Krist - Hovorany

Natálie Zárubová - Čejkovice

Michaela Ritterová - Dvůr Králové nad Labem

Markéta Velebilová - Praha 12 – Kamýk

Alena Vaníčková - Jičín

To, že své příběhy mají hračky, už velmi dobře víme a nepřekvapuje nás to. Věděli jste však, jak dobrodružný a často nebezpečný život vedou vaše penály? Nevěříte? Tak poslouchejte vyprávění jednoho z nich. Naše redakce u příležitosti začátku školního roku navštívila penál Jiřího Vrbičky, žáka 7. B,

aby mu položila pár otázek.

„Dobrý den, můžete se prosím s dětskými čtenáři našeho časopisu podělit o své pocity - jak se těšíte zpátky do školy?“

„Žertujete? Podívejte se na mě! Vždyť už sotva držím pohromadě. Jsem ve službě už třetím rokem a jak to tak vypadá, očekává se ode mě, že to dotáhnu až do devítky. Ale copak to můžu zvládnout? Vždyť se úplně rozpadám. Zip mám rozbítý, poutka na tužky vytahaná, tělo celé počmárané...“ Pravda, penál, u kterého bylo možné jen stěží poznat jeho původní barvu, byl již poněkud opotřebovaný. Snažili jsme se ho trochu povzbudit:

„Jistě to má i své lepší stránky. Znovu se uvidíte s kolegy, těm začínajícím budete moci předávat své zkušenosti, za což si vás jistě budou vážit.“

„Myslíte? Já o tom dost pochybuji. Ty nafoukaní nováčkové se Spidermany a Hello Kitty se se mnou vůbec bavit nebudou. Jsou přesvědčení, že všechno vědí, že jsou nejdůležitější na světě. Vůbec netuší, že děti s nimi budou třískat, jejich obsah jim vždycky jen ledabyle nahází do břicha, aniž by je zajímalo, jestli je to tlačí nebo píchá, v životě jim nepoděkují za práci, kterou pro ně dělají, a za rok je možná prostě a bez lítosti vyhodí a nahradí novým penálem.“

„Všechny děti snad takové nejsou, ne?“

„Většina určitě. I když máte pravdu, potkal jsem v životě výjimku. Jedna Jirkova spolužačka měla krásnou penálí slečnu. Byla celá červená, taková

elegantní, kožená, bez těch hloupých obrázků. Ta dívka se k ní chovala ohleduplně, což plně chápu, protože k takové dámě se snad nikdo ani jinak chovat nemůže. Moc jsme si spolu rozuměli...“ Starý penál se zasněně zahleděl do dálky.

„A jak to dopadlo? Uvidíte se teď ve škole znovu?“

„Bohužel ne. Ta spolužačka se odstěhovala a už s Jirkou do školy nechodí. Mě už tam opravdu nic netáhne. Nejraději bych šel do výslužby.“

„Poslyšte, nedívejte se na svět tak chmurně. Ve škole se dá jistě zažít i něco příjemného, nějaká vtipná historka třeba, nevzpomenete si na něco, o co byste se rád podělil s našimi čtenáři?“

„Vtipná historka, říkáte? Pokud vám připadá vtipné, když vás chytnou oběma rukama a buší s vámi svého spolužáka do hlavy, nebo když vás z nedostatku jiného „sportovního“ náčiní odpoledne používají jako fotbalový míč – tak takových historek bych měl spoustu,“ trpce pronesl penál. „Ale něco bych těm vašim čtenářům rád vzkázal. Ať si děti laskavě uvědomí, že práce penálu je velmi náročná a zodpovědná a potřebuje pro ni alespoň základní podmínky. Vždyť jak může uchovávat tužky a pastelky nezlomené a vše na svém místě, když se s ním zachází způsobem výše popsáním? Rád bych zdůraznil, že v takových případech se zcela zbavuji odpovědnosti za škody způsobené na mém obsahu!“

Nadurděný penál se rozhorloval stále víc. Bylo nám jasné, že se nám asi již nepodaří zlepšit mu náladu, proto když se nadechoval k pokračování své plamenné řeči, poděkovali jsme mu zdvořile za rozhovor a tiše a rychle se vytrahli.

Tak to je, milé děti, příběh jednoho penálu. Co myslíte, že by nám vyprávěl ten váš? Přejeme vám i vašim penálům z celého srdce co nejúspěšnější start do nového školního roku!

Jana Krajčířiková

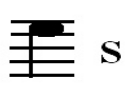
Do začátku školního roku je nejlepší vstupovat s dobrou náladou, nejlépe s písničkou na rtech. Až správně „přečtete“ noty té naší, nezapomeňte nám tajenku poslat do redakce. Pro tři z vás tu máme knížky!

A

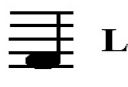
K

S

Á

L

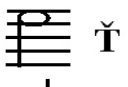
Š

D

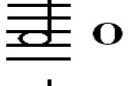
M

Ť

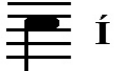
E

O

V

Í

Ř

!

Blahopřejeme výhercům soutěže z květnové Cesty

(Řešení: délka svíce; noha muže vpravo dole; záhyb na jeho šatech; chybějící plamen nad hlavou muže vlevo dole; ruka třetí postavy zleva)

Martin Brodský z Červeného Hrádku

Daniela Malá z Kojetína

Jakub Tomčík z Nové Paky

E Cis

Ref. Laudato sii, o mi si-gnore, laudato sii, o mii si-gnore,

A H

lauda-to sii, o mi si-gnore, lauda-to sii, o mi signo-re.

1. Dík za všechno, co stvořils, Pane,
dík za teplo, když slunce vzplane,
dík za hvězdy a vánek svěží,
díky za vodu, za hudbu z věží.

Ref.

2. Dík za vesmír, planetu Zemi,
dík za chvíle, kdy dobře je mi,
za přírodu, když všechno vzkvétá,
moře, hory, za krásu světa.

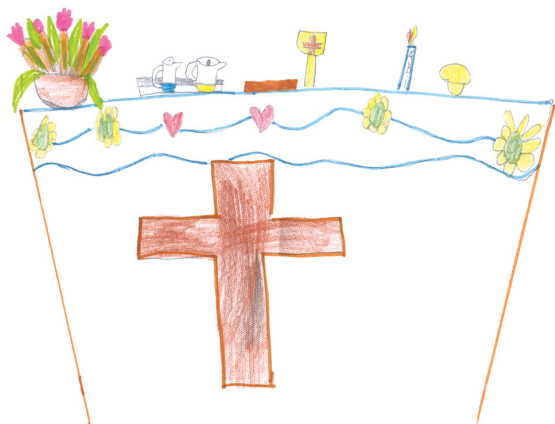
Ref.

3. Za to všechno dík ti vzdáváme,
spolu s bratry žalmy zpíváme,
ať každý z nás, zblízka i z dáli,
celým srdcem tě, Pane, chválí!

Ref.

Máme velikou radost ze všech obrázků, které nám od vás, děti, do redakce přicházejí!

Tentokrát jsme do Cesty vybrali tři z nich, všechny s tématem sboru či kostela:

Roman Přikryl z Horvornak nakreslil krásný stůl Páně.

Ferda Krajčířík z Prahy (7 let) namaloval svátost křtu ve svém sboru.

Poslední obrázek je od sedmiletého Kryštůfka Mareše z Kolína a představuje jeho vysněný kostel.

Děkujeme vám všem a rádi bychom povzbudili i ostatní umělce, kterých je mezi vámi jistě mnohem víc - a nemusíte jen malovat, můžete nám poslat i své básničky nebo vyprávění - moc rádi je v časopise otiskneme!

Vaše redakce